

Na rozdíl ode mě. Takovou hrůzu bych si nedokázala představit ani v nejhorší noční můře. Truchlila jsem tak hluboce a bolestně, že můj mozek nedokázal zpracovat nic jiného. Jeho smrt mě nebolela jen citově, ale cítila jsem také, jak ze mě vytrhla naše spojení, aby ho její kosa přetřela navždy.

Právě jsem zabila svého strýce. Ačkoli jsem tím ukončila jeho trápení, nemohla jsem se zbavit myšlenky, že jeho krev už navždy potřísnila moji duši.

Z těla mi vyprchaly poslední zbytky vůle. Vlna zármutku ze mě odplavila i všechno ostatní. Schoulila jsem se do klubíčka, zatímco mnou otřásaly zmučené steny jako bouře.

Pak jsem ale za sebou zaslechla potlesk. Ani jsem si nevšimla, jak okolní aréna utichla.

Ištván mi tleskal pomalu a výsměšně, čímž oživil hněv dosud skrytý až někde hluboko v mých kostech. „No, moje milá, vždycky jsem v srdci věděl, že jsi toho schopná. Tak si říkám, že ty roky výcviku přece jen nebyly marné.“

Nedokázala jsem se ani pohnout, natož pak nějak reagovat na okolí. Byla jsem prázdná.

Když Joska popadl pistoli ležící u mého boku, měla jsem co dělat, abych ho neprosila, aby mě poslal rovnou za strýcem. Věděla jsem totiž, že můj šok za chvíli odezní. Že je to jen klid před bouří. Otupělost před pádem.

Všichni jsme měli nějaké představy o tom, kým jsme, co bychom udělali a co zase nikdy ne.

A tohle všechno byla snůška pitomostí.

Dokonce i sobě samotným jsme byli cizí. Ty morální zásady, o nichž byl člověk v jednu chvíli přesvědčen, se dokázaly rázem sesypat v drolicí se ruiny etiky a roztržitého přesvědčení. Bytelný člun, který se nikdy nemohl potopit... než šel přece jen ke dnu.

Někdo mě popadl pod paží a vytáhl na nohy. Do arény vběhli další vojáci a chopili se mě. Očima jsem našla Ištvána. Jeho snoubenka na mě shlížela jako spravedlnost sama. Jako bych si tohle a ještě další utrpení plným právem zasloužila.

„Udělala jsi, co bylo nutné,“ zkonstatoval Ištván a pokýval hlavou, jako by na moje činy byl pyšný. „Mám z tebe radost.“

„Polib si,“ štěkla jsem, až mi z úst vyletěly sliny.

„Ale no tak,“ pokáral mě s mlasknutím. „Pozor na jazyk. Nezapomeň, že ti tohle všechno *dovoluju* já. Bud' vděčná, že tě nechávám žít další den. Příště třeba tak velkodušný nebudu.“

Na dlani jsem ještě cítila ozvěnu studeného kovu pistole. Hněv nad skutečností, že jsem ji nechala Joskovi bez boje, mi napružil ramena. Kdybych se tak byla dokázala přenést přes zármutek a pomyslela na toho, kdo tohle všechno způsobil! Stačila by chvíle a už by tu nestál.

Slíbila jsem si, že takovou příležitost už znovu nepropásnu.

„Já třeba taky ne,“ odpověděla jsem klidným hlasem, zatímco mě strážé vlekly ven z arény.

Ještě než mě provedly tunelem, natáhla jsem krk a naposled se otočila na mrtvého strýce. Jeho tělo – prázdná schránka. Duše už byla pryč. Doufala jsem, že ať je kdekoli, znovu se setká s Ling.

Jen jsem se bála, že když se obětoval – ať už z jakýchkoli důvodů –, vzal si s sebou i životně důležitý kus mě samotné.

Moji lidskost.

☆

Čtyři vojáci mě vedli tunelem ven. Jejich prsty se mi zarývaly do paží, jak mě vlekli nahoru po schodech do umývárny.